

תת"ע 4772/10/15 - דורני איתי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4772-10-15 מדינת ישראל נ' דורני איתי
תיק חיצוני: 51103437946

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	דורני איתי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 13.3.16, בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב על המדרכה, שלא לשם חצייתה כדי להיכנס לחצרים או לצאת מהם, בניגוד לתקנה 38(א) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בסך 300 ₪.

המבקש נשפט בהיעדר לאחר שזומן כדין בעצם נוכחותו בדיון מיום 27.10.15, אך לא התייצב.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון ביום 13.3.16 בשל סיבות אישיות, שכן אביו עבר לפני מספר שבועות ניתוח לב פתוח, ומפאת הרעה במצבו, הוא נאלץ לשהות לצדו באותו יום. עוד טען כי הוא אזרח שומר חוק ונהג זהיר עם מעט עבירות תנועה, לדבריו טענת התביעה לעבירה אינה אמת ויש בידו עדים והצהרה בכתב שלהם.

לבקשה צורף תצהיר המבקש.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהנאשם הוזמן כדין לדיון בעניינו, אך לא התייצב ואף לא שלח בקשת דחייה.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

אין מחלוקת כי המבקש זומן כדין לדין ההוכחות, בנוכחותו בדיון מיום 27.10.15, אלא שלטענתו נבצר ממנו להתייצב לדיון כי שהה לצד מיטת אביו שעבר ניתוח לב מספר שבועות קודם לכן.

דיון ההוכחות נקבע בנוכחות המבקש כ-4 וחצי חודשים לפני מועד הדיון. המבקש לא טרח לציין מדוע לא הגיש בקשת דחייה לפני מועד הדיון, כשהניתוח בוצע זה מכבר ולא ביום הדיון כניתוח חירום.

למעלה מן הצורך, גם הבקשה דנן הוגשה רק ביום 1.5.16, כחודשיים לאחר שניתן פסק הדין בעניינו, והמבקש לא נתן הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה.

יתרה מכך, המבקש לא תמך טענתו זו באסמכתאות רלוונטיות המצביעות על מצבו הרפואי של אביו.

לפיכך, אינני מקבלת טענה זו כסיבה מוצדקת לביטול פסק הדין.

ב. עיוות דין

המבקש הסתפק בטענה כי "הטענה של התביעה לעבירה אינה אמת ויש בידי עדים והצהרה בכתב שלהם", מבלי לפרט מה אינו אמת בטענת התביעה, מה היו נסיבות ביצוע העבירה ומבלי לצרף את הצהרות העדים שיש בידו, כטענתו. מדובר בטענה כללית אשר אינה מאפשרת כל בדיקה או התייחסות.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את **כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן** ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין".

כפירה כללית לא די בה שכן "לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק דין, ולא היא" (ראה: דברי כב' השופט מ' נאור ברע"פ 1773/04 איסמעיל אלעוברה נ' מדינת ישראל; ע"פ 2119/02 (מחוזי - חיפה) עופר כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

גם לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו. העונש שנגזר עליו נמצא במתחם הענישה הראוי והסביר.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחת.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשע"ו, 18 יוני 2016, בהעדר הצדדים.